

Klausen) sagde, meget mere end det, det er et Baand, som denne Rigsdag lægger paa de kommende, som den ingen Ret har til at baandlægge. Rigsdagen griber her ind i alle de Vælgeres Myndighed, der stemme ved Valgene i 1913 og 1916, idet den giver denne Lov en finansiel Rækkevidde udover det enkelte Bevillingsaar. Hvis den højtærede Finansminister vilde have, at Rigsdagen skulde give sig selv en Opfordring, skulde hans Forslag været stillet som en Anmærkning til Aarets Finanslov eller være et Forslag, der gjaldt for det kommende Finansaar. Men det er det ikke. Og Hensigten er ogsaa tydelig gennem, hvad Højre har fremsat, nemlig dette, at binde Fremtiden under Paaskud af at styrke Reservefond og Kassebeholdning. Dette Lovforslag stiller delvis Folketinget under Administration, det umyndiggør delvis Folketinget, det indskrænker dets grundlovmæssige Bevillingsmyndighed, idet det sætter et Normalbudgets Grænser for, hvad Tinget har Lov til at foretage sig. Det er derfor meget rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) sagde — selvfølgelig hensynfuldt i Ordene, da det gælder om ikke at skræmme Folketingets Flertal —, at dette Lovforslag i Sandhed indeholder en Begrænsning. Og det gør det. Og hvad er det saa, det begrænser? Den højtærede Minister har givet et Svar herpaa. Den højtærede Minister vil benægte Rigtigheden af de Beregninger, jeg har anstillet angaaende de 2 pCts Margins Tilstrækkelighed, ved at paastaa, at man kunde ikke medtage Udgifterne paa Finanslovens § 27. Som jeg udtalte, har jeg af Udgifterne paa § 27 kun medtaget Udgifterne til offentlige Arbejder, derimod ikke Udgifterne paa § 27 I og III. Men disse maa selvfølgelig tages med i Betragtning. Den højtærede Finansminister har bygget hele sin Finansplan og Finansbalance paa, at disse Udgifter medtages, følgelig vilde det være ganske vilkaarligt, hvis jeg nu udelod dem, og i Aarene 1894—95 til 1900—01, om hvilke Finansministeren med Sandhed sagde, at det ikke var Aar, der bragte meget store Stigninger paa Finanslovens §§ 11—26, vilde man efter den Regel, her er opstillet, alligevel være kommen 19 Mill. Kr. til kort.

Nu siger den højtærede Finansminister: Ja, men vi have aabnet en Ventil gennem Laaneloven. Lad os da se, hvorledes denne Laanelov kommer til at virke — den Form, den fik til sidst, tillod mig at stemme for den, hvad den højt-

ærede Finansminister ikke erindrer. Den Ventil, som der er aabnet, er altsaa aabnet for Udgifter til Anlæg. Den højtærede Finansminister har endvidere gennem sine Udtalelser holdt sig en Ventil aaben gennem Statslaan til at klare Udgifterne til Militærvæsenet. Altsaa, til Udgifter til økonomiske Foretagender, store Statsanlæg og til Militæruddgifter har Finansministeren holdt sig Ventiler aabne. Hvad er det saa, der bliver tilbage af Finansministerens Opfordring til Rigsdagen om at indskrænke sig og af den Begrænsning, som det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) talte om? Det er netop Rigsdagens Lovgivningsvirksomhed paa det sociale Omraade. I den Hvirvel, som Skattelovsforliget har afsluttet Rigsdagsarbejdets Strøm med, er sunket til Bunds et socialt Lovforslag, som Folketinget har vedtaget, nemlig Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd. Det Lovforslag, som her foreligger, vil lægge en Hindring i Vejen for en Gennemførelse af det andet Lovforslag i de kommende Perioder. Men det er vel ogsaa Hensigten. Det er vel ogsaa Landstingets Hensigt, som i Aar har slaaet dette Lovforslag ned, at det i de kommende Aar skal have noget, som det kan kalde en legitim Ret til at hindre det nævnte Lovforslags Gennemførelse. Men lad saa Folketinget ogsaa vide, hvad det er, det gør, naar det vedtager nærværende Lovforslag. Lad det vide, at den Bevillingsmyndighedsbegrænsning, som det her paalægger sig uden nogen Grund til Fordel for Landstinget, gaar ud over Lovforslag af den Art.

Jeg spurgte den højtærede Finansminister om to Ting, men den Forklaring, han gav, var utilfredsstillende. Jeg spurgte: Hvorledes skal Beløbet af Henlæggelserne opføres paa Finansloven? Finansministeren siger, at det skal staa paa § 26. Nuvel, hvis der altsaa et Aar paa Statsregnskabet har været en Overskudsindtægt paa $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr., bliver den at opføre paa det kommende Finanslovforslags § 26 som Udgiftspost og bringer Udgiftsbudgettet til at stige med $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Men dette betyder, at det netop optager de $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som Finansministeren mener, at vi skulle have fri Raadighed over. Der er her en Posteringsumulighed, som den højtærede Finansminister maa se at komme ud over paa en eller anden Maade, thi den Maade, hvorpaa han her har fremstillet det, vil nød-